

КАКВИ СА ЦЕЛИТЕ НА ПОСТА

Според Евангелията Христос е постил цели 40 дни, апостолите също са постили, почит и православните християни вече 2000 години. Пренебрежението, с което протестантите отхвърлят поста, само свидетелства колко те са се отдалчили от Библията. Последък обаче някои радиокомисонери като Дерек Тъчнс от Флорида призовават за връщане към тази практика, забравена от дъщеря на Запад. Не защо е нужно да постим? Верно ли е поговорката "пости – за прости"?

Първата цел на поста е постигането на смирение – едно много рядко качество днес. Неслучайно великият пост се предшества от Неделята на митаря и фарисея, които са илюстрирани на смирение и гордостта. Цар Давид призовава: "Измурява душата си за пост" (Пс. 34:13). Постът помага да се избави от гордостта, от усещането, че сме възпитани и враснали, че нашите родители са вършевно проявили. "Смирете се пред Господа и ще ви въздигне", призовава ап. Павос (4:10).

Друга цел на поста е доближаването до Бога, полагането на по-голяма представа за Неговата вяла и промисля. Евреите, безбожният народ, преди Христос винаги са обменяли общ пост в критични ситуации. Например водачът им Ездра грезе това, когато вероите започват да се връщат от вавилонския плен: "Прогласи там пост при река Ахазя, да да са смири пред лицето на своя Бог и да измолят от Него честит път за себе си, за децата си и за всички във имот..." (1 Ездра 8:21). Поста по-важна стъпка от живота ни трябва да се предсржката от връзки на съдържателни и осмисленост.

Трета цел на поста е да потушим изнекуване, за да се обидят и за нас спознати на пророк Исая: "Товото изнекуване скоро ще процуфти" (58:8). Когато постим, тавото ни се овладява от изнурителни токсини и радиоактивни нуклеиди, а изнурителни ни системно се засилва. Постът ни дава възможност да постигнем власт над нашите думове, чиеото влияние е особено оведелително днес. За силите, които са слуги на дявола. Христос казва: "Този род не излиза, освен с молитва и пост" (Мат. 17:21).

Трива да използваме поста като връзките не само за себе си, за да се спасим, но и за другите – особено за хората, които са ни близки и скъпи, но се избявали поргнен и порченост. Пти има много събота, при които Бог обещаваше добро хората, за които ни се жертваме чрез поста. Паралелно с е, което поведе се задълбочава кризата в България, толкова повече запобавме и ставане по-безлюдни и по-жестоките един към друг. Ето защо измод от тучина, която ще благодарствено и нас, и другите. Хората да се възкръват от идване (но не и от тучината) възвръщане в същността (най-добре в пети), когато Христос и умрял на кръста), а споманете तरी да преднесме на сиропиталища или на детове "Мама и дете". Трудно, но достойно! Защо не опитваме още тази седмица?

Ст. асист. ПЕРНАХ
ПОВОС (СТЕФАНОВ)

ПРЕД СВЕТОТО ПРИЧАСТИЕ

*На Тайната, Господи, Твоя вечеря
и лени приети, недостойния роб,
покой ни душата ли дай да намеря,
че твоя в нещя и духом съм слаб.*

*Пречистата Кръв и светото Тя Тло
присла ми, аярвал, ще бъда спасен –
от грех и пороци и дукът ми изцеля
да бъде чистен и освободен.*

*В светите Ти тайни, но Твоего слово,
присла салото Тя Тло и Кръв
и аярвал, че ставаш творение ново,
при все че от всички аз грешник съм гръб.*

*За мен си отдал доброволно живота,
живот да ни в рай отново върши –
разнот ба на кръста за мен на Галгата,
духи ми от грех и от зло да стисни.*

*За Твоята милост и обич безкрайна
не съм аз достоин – в греховна съм кля,
но зная, че си щедър и създи покойни
присла и гоних твоя и печал.*

*Велик си, о Боже, но Твоята милост,
велик и но Твоята обич към нас
и чисти и всички греховната глътост,
защото си слия със божествена власт.*

*Затуй увостит ми смирен да пристъпа
към Твоят божествен Тайни без страх –
да се приобид и във създи изкъва,
та в лиц да живя, чистен от грех.*

*И тъй, тъй-средно към Теб с благодарност,
подобно на блаудна кеиц се сий,
далеч от греха да покажа аз ярност,
о Боже, пред Твоята святост. – Амин.*

† Тръкопозански епископ ИЛДРИОН

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Великотоцието време е важен годишен период, изключително погнен за обновя на душата и съвестта, а и за доброволно живан на изправна иточенправославия християнин. Режимът, тя, начитан на приключване на постните дни, както и особеността в богослужението в светлите ни храмове са ни отговори за а в началото на едно-дневно време. Самата Церковносветна е отредена още в апостолско време заради важността на Великия ден, наричан Пасха.

Но пост е предшества и великите празници в Святия завет. Постите са и Моисей, и Илия, за да се удостои с близост към Бога. Пророк Йона наложил постене в Ниневия за пощода от Господ. Но най-висок пример в това отношение ни е дал Сам Спасителът Иисус Христос. Който при своето а в началото на Великия Си а пуснатия, подготвил се за своето изкупително-месинско дело. С пост Той се подготвил и устоя срещу изкушението на сатаната.

Изкушението от важността на постите при възвръщане в същностите: а в началото на Великия Си а пуснатия, подготвил се за своето изкупително-месинско дело. С пост Той се подготвил и устоя срещу изкушението на сатаната.

а в началото на Великия Си а пуснатия, подготвил се за своето изкупително-месинско дело. С пост Той се подготвил и устоя срещу изкушението на сатаната.

Първите три седмици се подготвятели към великото великостно време. Са. Църква подготвя своите чедра, вероизпити църковници, смислено и смело да възтуп в духовна борба срещу собствени си дуквени наклонности, издани от гордост, от злоба, от сатанелни и от греховни наклонности. Тя предсржката за близостта на борбата с онова начало, което ни тегли и накланя към измяна и отдалечаване от Създателя – Бога. Православният църковник, самостелит се в началото на Великия Си а пуснатия, подготвил се за своето изкупително-месинско дело. С пост Той се подготвил и устоя срещу изкушението на сатаната.

настят времето, за да възстановят покаяните си дуквени сили, да изчисти съвестта си, да избави дуквени си, да прекъсне дуквения ридка. Това му предстои да възвръщане при Великия пост. Всичките 70 дни – приготвителни и великостни, подготвят Християните последователно към посредствено на великия ден на Великотоцието – дни на безбедна мед злото в грехи. Както Спасителът осъществил Своето тържество в борбата срещу сатаната, тъй и ние по Неговата стъпка 70 дни сме в дуквени подвиг. Злото приключи робостно страдание на избявания от Бога еврейски народ във Вавилон. То улякото този народ а безбожие и той стъпил от истинската вяра в Бога – наказанието му било 70-годишно робство. Тъкмо за това в подготвителните към святия пост дни са пав тържествено не 136 пасола, за да наведе изкъва ни към опазване планинството на душите ни в греховност. "Край риките вавилонски, там седаяхи и плаяхи при спомана за Сион" – така започва този период. А още а първия ден на този 70-дневен период ние слушаме сладкогласен песен на църковните лещи: "Отвори ми вратите на покаяните, Дарително на живота, с рани устремил почитуи дукът ми се стреля към

Твоя свят храм, движението тавото ни цяло осквернено. Но Ти, като щедър, чисти ме с асцещити Си милост. Отправи ме по пътеките на спасенето, Богородице, защото съм сравнил грехове огнените душата си и леностно прахосал живота си, но избави ме с твое мило-та..."

Великотоцието дни са дни на скръб за грехове и разкаяние. Поради това през този дни самото богослужение от най-древно време има много особености, с които Църквата използва за цел да ни предлава "страсти, да отнемат от нас чуждестранна на пълта и да възбуди а съвестта ни споманете от мъка поради спорни грехове.

Тък като грехът в света дукто началото си от гордостта, понаже тези злина срещана първия аспект от небесното му достойнство, за да стане дух на тържествено, на християнска а изтъкват страстните последици от тази зле стъпка. Сионим ни на е и фарисет, оплен в овангелската притча, които се чете в св. литургичното овангелие в Първия ден на постите тридцетдневното покаяние и достойно за подражание своите се посочва в лицето на митаря – смирен, хлащ се, овангелски недостойността си пред Бога. Святият велик пост ни води по стъпките на

Христа, който със овангелството Си смирение гобеди грехо и изкуло му – гордостта. За това ни са предпозане сиропително молитва на митаря: "Да не съм молит, брате, фарисея, защото който се превъзна, аз ще смири. Да се смири пред Бога, да каже си старинство на митаря – опрости, Боже, нав грешити" (Стихора на вечеря).

Във втората неделя са. Църква ни посочва последствата от греха поради гордост и непослушание. В притчата за Блудния син тя ни предсржката приръчават ридна на всеки човек, който на зенита Божията вяла, който заживява по оновому, християнско установление си, иррастване и физически сила. Честит а този, който съзнае окаяните си положението, който дойде на себе си а се възвръне към навесния Отец чрез покаяние и изповед. Тъкя отор развръщане постъпва всеки грешник, споманя се и покаяващ предшлящата чистота и невинност: "Дебне, не ме оставяй, но ме ливашай от Твоего изгнание, душните ми Боготвоята реално проявила. Като ставаш, обръщайки се към Тебе, аякам: принася ми като един от Твоите слуги. Ти, Който заради мене пречисти-те Си ръце на кръста разляна,

СВЕТЛОТО ЕВАНГЕЛИЕ

Спасителят се доверявал най-много. Поняко високите си качества обаче и Иован имал своите недостатъци. Така наредък, като всички в едно село, жителите не приели Спасителя. Тогава Яков и Иован поискали Исус Христос да изпрати един от негово, за да излязи жителите на Ветруса от селото и отидат да си обрече реченце Вонгарче, т.е. "сичване на грима". Така пламенното и сила на чувствата по-късно двамата изразили в нежния любовен глас Господа и Неговото дало. Са св. Иован бил любимият ученик на Спасителя.

Иован проповядвал първоначално заедно с Петър и Исус в Палестина. Вероятно много преди разрушаването на Ветруса в Ефес (Мале Азия) към 67-70 г. Тук двамата в Божията Майна, за която се грижил по поръчение на Исус от крста. По време на император Домитиан (81-96) бил заточен на о. Патмос заради християнската си вяра и проповед. При император Нерва (97 г.) бил върнат в Ефес. Цял живот отстоял девствен. *"Любимият му проповед бил":* "Деца, обичайте се един друг!" Домитиан го държал в заточение – 105-106 години. Паметта му се чества на 8 март и 25 октомври.

В пълнота три евангелия в изложени последователно животът на Исус Христос. В Извадоките евангелия е наречен синът на човека (прави се човек) преглед на всички извършени от Спасителя, а самите евангелия – синогелия.

В Извадоките евангелия обаче има факти от живота на Исус, които не се отбелязват в първите евангелия. Иован излага случки от дейността на Спасителя в Юдея, докато първите свидетелстваха пред него за Неговото пребиваване и чудеса в Галилея.

Разлика има и в положението и съдържанието на Христосите проповеди и "чудеса". Иован предава стогола на Исус, в които се явява и първото му свидетелство като мисленик. У Иован особено погортан в образът на Христос като Син Божий, докато другите евангелия го представят повече като Син Човешки. Всички тези разлики се дължат пред всичко на умствените и духовни качества на четвъртия евангелист. С Иован си св. Иован св възлизал така, че разбира и гледал ония регия на Исус, в които се явява Божественото Му проявление. У Иован особено погортан в образът на Христос като Син Божий, докато другите евангелия го представят повече като Син Човешки. Всички тези разлики се дължат пред всичко на умствените и духовни качества на четвъртия евангелист. С Иован си св. Иован св възлизал така, че разбира и гледал ония регия на Исус, в които се явява Божественото Му проявление. У Иован особено погортан в образът на Христос като Син Божий, докато другите евангелия го представят повече като Син Човешки. Всички тези разлики се дължат пред всичко на умствените и духовни качества на четвъртия евангелист.

Евангелието било написано по модела на ефикасите християни, които искали да имат поистинно посредастване на Иован, който останал единствен жив свидетел на живота на Исус, в който се явява Божественото Му проявление. По Аован започнали да се ширят пълнежени, които опоможавали Божественото начало у Исус и го зареждали с човек или отхвърляли действителността на Божественото проявление. Иован разкрил Божествената и Неговата Божеска природа, така че Неговото евангелие станало зоване на цялото Божество. Умел да рече на онова, което е станало в онова време. Иован е евангелист-пророк. Характерът на речта на Исус са по-възвисяна, защото Той не е произвел в Юдея, където слушателите били по-просветени. Тук Той говори направо за Себя Си и за Бог Отец, докато първите трима евангелисти предават много от истините на вярата с притчи. Иовановото евангелие има 21 глава.

ПРЕДГОВОРИ В СВ. ЕВАНГЕЛИЯ

Евангелистите започват своите книги с предговори, които се отличават помежду си. Дватама евангелията Марк и Лука отбелязват най-напред идването на св. Иован Пророк. Евангелист Матей затова не изказва с родолюбиво и раждано на Исус, а св. Иован порочства във небесно-земния произход на Божеството.

Св. Матей поставя като заглавие надпис: "Книга за живота на Исус Христос, Син Давидов, Син Авраамов..." Описва се родолюбиво дърво на Исус. Това евангелие било предназначено за читатели от еврейски произход и култура. Той проповядва от знаменития род на Авраам и Давид, било от най-голямо значение. Св. Иован Благодат казва, че "дари бил излязлия за так да се започне родолюбиво от друга държава родове". По друг ред ги св. Лука. Родолюбиво у него пак минава през Авраам и Давид, но идва от родоначалника на всички хора – Адам. Лука пише за христини от еврейски произход. По възгледи на езичниците и от гледна точка на спасението на цялото човешество. Мисия трябва да произхожда от първия човек – Адам. Още а рай било дарено на първата човека двойка обществено, че от тях се св рода Потомци. Който ще смачка главата на змията (злото) (Бит. 3:1-5). Човеките трябва да се облатгорят и това ще стане чрез обещания Месия, който спазва това двойно разрешение. Не било св оная салям от благодарни синодус (Лук. 11:17). Евангелист Лука поистинно родолюбиво между две събития от живота на Исус – кръщението и изкушението в пустинята, за да открие, че Кръщението и същият възлюбен Божий Син, неизменно досега, но откриващо се в живото и свидетелстване от от него. Ще се отнася до някои различия в двата евангелия списани на двойно: трябва да приемем предположението, че св. Матей изрично поговора на Иован Обрчучан, а Лука – тези на св. Девя Мария. У двата родолюбиво обаче свързат произхода на Исус от Давид. Това пък че св. Девя Мария била средоубна на Епископата – жената на Давидовия Захар. блажен Августин обяснява, че "вероятно някъде от господствениците на св. Мария от Иудиното кляние в състий в северна част на земята на Стария Завет е отидала да живее в Галилея, че би могла да бъде стодена за Исус, ако не произхождала от един и същия род и плем. И основанието на родения от Мария Сен не би било възможно да стане от отвана на Иован.

Родолюбиво събитие св явява много резиние както в частната димове, така и в храма до разрушението му. Знаемата част от станиците на Стария Завет е отидала да живее в Галилея, че би могла да бъде стодена за Исус, ако не произхождала от един и същия род и плем. И основанието на родения от Мария Сен не би било възможно да стане от отвана на Иован.

Родолюбиво събитие св явява много резиние както в частната димове, така и в храма до разрушението му. Знаемата част от станиците на Стария Завет е отидала да живее в Галилея, че би могла да бъде стодена за Исус, ако не произхождала от един и същия род и плем. И основанието на родения от Мария Сен не би било възможно да стане от отвана на Иован.

Следва

Иован Ив. КОНДАКОВ

Продължение от др. в

ЕВАНГЕЛИСТ ЛУКА

Всички съвременни и древни тълкуватели на евангелието сочат Лука като единствено от Антикия, по професия лекар и художник, образован и отгаварел историк. Но е известна като е грел християнска жена. Вероятно е влезал в Църквата след смъртта на св. ерхидион Стефан. Някои предпологат, че Лука е бил един от 70-те ученици на Христос и един от спътниците, на които възкръсналият Христос се явил по пътя за Емаус (Лук. 24:13 сл.). Станал сътрудник на св. ап. Павел. След смъртта на последния проповядвал в Далмация, Тракия, Македония. Някои предпологат, че е бил епископ в Антикия, Либия и Египет. Загинал за вярата в Акада. Паметта му се чества на 18 октомври.

Евангелието според Луки се състои от 24 глави. Характерно за неговото изложение е това, че той разказва събитията много по-подробно и с повече хронологически указания. У него се описани случки, които другите евангелисти не са предали. Особено се опира на сцените Христос притчи, в които се подчертават, че всеки човек, колкото и грешен да е, може да се спаси. Евангелистът е написал за читателите от азиатски произход, затова в него много родолюбиво на Исус да Адам, а не до Давид, Авраам, както у Матей. Изтъква повече ролята на Иован, пратен при обещанията Сарептоса арца, за възрастен по 10-та прожакане, от който един бил саверниен (неоуден), предава притчата за Блудния син и за Митрич в Фарос. Евангелист Лука бил поистинно родолюбив слушал на речите на св. ап. Павел и това го е могло да не очаква изрично на неговите обещания за Исус и спасението чрез Него на целия човешки род.

Лука е написал основан евангелието и книгата Деяния на св. апостоли и ги предначинил за никого си Теофил. Като изходът от значението на това име (Теофил – община Божия), някои смятат, че те б и било отразено не до определено лице, а към всички, които обичат Бог. Но трябва да "разпознаем" как името говори за определено лице. Вероятно става дума за някой почитан християнин, докторски езикник, може би от Антикия.

Евангелието е написано около 80-83 година. Книгата Деяния апостолски (книга за като продължение на евангелието) свързвала с двадесетгодишното стоеие на св. ап. Павел в Рим – 63-64 г. Несъмнено написанието е и станало в Рим.

СВ. ЕВАНГЕЛИСТ ИОВАН

Писател на четвъртото евангелие бил св. Иован, наречен по-късно Богослов. Той бил син на замочено селятин. Бил му Божият бил либар, но имал някои работнишки, което говори за доброто му материално състояние. Саломия, майката на Иован, била будна жена с духовен интерес. Те следвали Христа и Му услужавали със своите имоти (Лука 8:3). Били средина на св. Девя Мария. Иован заедно с брат си Яков били един от най-предните ученици на Исус и присъствали на по-важните моменти от Неговия живот. На тях и на ап. Петър

Мили деца,

Все сега живеете и растете в бурно и тресавно време. Настъпнала демокрация на не може вся още да кажем си вървен път и пътуване си, в полудне на изпитания.

И именно в това време на смел в душата и сърцата ви във лесно попадат в мрежите на съблазнителите, които ви предлагат дисконтекти. В тях прекарвате безконтролно времето си, повината от нещастията в мрежата. Погледнете в плани на убийствения шум, зашеметени от не-

МИЛИ ДЕЦА

истините вивоти и тачки, ставате лесно плячка на аномоничните търгоци, които ви предлагат най-различни дроги. Носени от съблазнителите търгоци на времето, им първо гласо опитват тази успокояваща отрова, а после вече ставате безволни жертви на тази съблазна.

След новия живот и другите съблазни – във търгове нахвърлят да намирате пари по всякакви начини, може да св стигна до изкушаване на родителите, да измама, кражиби и др. за да може да задържите това свой глас до дрогата, а това вече ви прави потенциални престъпници. И ви тързат по индивидуалността и така измамата вие – вие търгове нахвърлят да намирате пари по всякакви начини, може да св стигна до изкушаване на родителите, да измама, кражиби и др. за да може да задържите това свой глас до дрогата, а това вече ви прави потенциални престъпници. И ви тързат по индивидуалността и така измамата вие – вие търгове нахвърлят да намирате пари по всякакви начини, може да св стигна до изкушаване на родителите, да измама, кражиби, робоване, нравствена разпуснатост.

пари и свободен живот. Други пък ви убеждават, че се св спасите чрез погубване на живота си оумоушество с гладна смърт, обесване, уздиане, хвърляне под влака или от височка стради, или отравяне с наркотици. Вече много се гласи по този въпрос и всички две съществителни споманават с трезова не възпитана млада хора, подвиги от сатанскически учения на уж "претрици на Бог".

Обичайно, мили деца, обичуване с такна хора, опонелите това с родителите си, посвещавайте се с так или с по-голямо свои приятели и близки, но не св поддържате на приминаването и пълноти обидения, защото те ще ви доведат до отчаяние и смърт!

А не това иска Бог, за Когото те говорят първоначално, защото Бог е любов, правда и истина. Самият Той казва, че е "Плът и истина, и живот", и че Той "не иска смъртта на грешника, но да бъде Той жив!"

ПРОТИВ ЗРЕЛНИЦАТА

Не е необходимо неприятели съвети да гледати и да си останем чисти, във тях св съ ум и воля потопена, обличен в път, да не се изпичиши.

Театри, филми – школи на разврата, оледяла на моя сърцан свят – изкусно алинат страсти във душата и разтваряват възрастен и млад.

Този главен режисьор е сатаната и тяма ти най-малко дух Христов, обичаният зрелища, театър към Бога няма такава любов.

О, нека откликни от съвестта и очите – тез протрици на душата!

Св. ТОДОРОВ, Евангелист

И. ЛЮБЕЗОВА

ПАМЕТНИКЪТ В МОСКВА НА ГРЕНАДИЕРТЕ, ЗАГИНАЛИ КРАЙ ПЛОВЕН

ТРЕТИ МАРТ

*Първи ден на свободата
след ония страни дни -
Трети март - свещена дата
е в народните сърца!*

*Тяло - зоре в планината
на чутовен връх - обитан,
се издига в небесата
паметникът-исполни!*

*Трей напомня на народа
през различни времена,
как умряха за свобода
в бой със орди на врага:*

*българите-опълчени
з руски брата отпадеч,
в полчищ з храбри доброволци
срихна кръвата сеч.*

*Век - изнесоа годиши
от ония слави дни!
Те остава светини
за деца, бащи, доди!*

*Трети март - свещена дата,
тя блести като звезда!
С тя нег свободата
днес и в блди времена!*

Първи САРКОВСКИ

В края на 1887 г. в центъра на Москва бил построен паметник-паралелис на гренадирите, участници в Освободителната руско-турска война - герои на Плевенската аполка. Гренадирите, сдържали в хръватата битка за освободяването на български славянски народ, събрали средства, за да увековечат паметта на бойните другари, оставили хората си в далечната българска земя.

Всеки детайл на този паметник носи някаква символка. Чугунният осигурен паралелис е увенчан с православен кръст, "стъпал" върху моголският полумесец. От четирите страни са монтирани оръжия. Единият изобразява руски селеник, благославяйки сина си за военен подем. На втория се вижда еникарис, отменящ детето на майка-българка. На третия - един гренадир в пленен турски войник, а на четвъртия - руски войник разкъсва робската верига на жена, символизираща България.

Сколко паралелис периодично се сменял почетан караул. Върте имало екипност и били монтирани плочи с имената на загиналите на бойното поле гренадирци (18 офицери и 543 войници). Никого не угасвал огънят в кандилото пред кимоте.

На другите четири страни на паралелиса били поместени образите на Господ Исус Христос, на Пресвета Богородица, на св. Иван Кръстител и на св. архистратиг на небесните войнства архангел Михаил. По-долу са образите на защитника на руската земя св. княз Александър Невски, св. Иван Воин, св. Николай Чудотворец и св. равноапостол Кирил и Методиј - славянските просветители и първоучители.

Сега сякощо това е изцяло поведено и унищожено. Освен че бил обезобразен по време на революцията, паметникът на

героите е бил подложен на изпитания и в по-близките години. В разгара на хрушчовските богородчески въстания в края на 50-те и началото на 60-те години паралелисът, паричък дотъжав тур-тамачите от ползватата си, бил бойдрасан в черно.

Пред паметника-паралелис са се запазили чуждене славянски надписи: "В полза на гренадирите-ангидли и техните семейства". На тях някога са стояли касички за събиране на помощи. Отранна се са живя смелите войници. Вече не се събират помощи за техните семейства. От средства за поддръжка сега се учредява славянски паметник. Дълги години под сводевете на този паралелис не са възниквали молитви към Бога.

Не са останали кандилото на св. православния извиста на войните - освободители на славянските брата-българи. По благословение на Московския и на цяла Русия патриарх Алексий II е създаден надзорен съвет при хрвата "Св. Николай Чудотворец" (за Кулишката) за организиране на възстановителна работа на плевенския паметник на ловенски славянски герои. Върху трудностите на съвременния живот в Русия паралелисът се възстановява както отива, така и отива.

От близо една година всяка субота в него се отслужават панихиди и се извършва богослужение. Вече няма да утасе някогадното пред кимоте в паралелиса-паметник на плевенската война, както не утася и гренадирите в близкостта на българския народ към руските освободители дори в превратите и трудности в икономическо отношение време.

ЦВ

КОНЦЕПЦИЯ

От стр. 3

рано ученоото съдържание отговори на изкискното всеки български ученик, независимо от неговото домашно възпитание, майчин език и обичаи, да е запознат при завършването на IV клас с основния материал на българина: природата, обществото, културата, бит и традиции.

В учебното съдържание тук обхваща най-обширото тематика: "Същност и произход на религията", "Пометания и монотеизъм", "История на религиозните учения", "Произход и същност на християнството", "Произход и същност на исляма", "Възникване и история на църквата", "Охраняване на българската държава: покръстване на българите, "златен век", робство и възход", "Хъретска и Търновска архиепископия", "Църковно-национални борби", "Ремонтизация", "Реформации и протестантизъм", "Светинство", "Нравствени ценности и нравствени идеали", "Естествен и богоотворен нравствен закон в човека", "Доброто и злото" и т. н.

9. Поради първия възглед на "Концепцията" за въздействие на религиозно образование само началната и прогимназиалната степен темите за нравствеността, сектите, религиите, българските православни традиции и т. н. средния курс могат (и трябва) да бъдат разглеждани часа на класния ръководител. Динамична практика (има се предвид предложението от МОНТ примерни теми за часа на класния ръководител, двадесетина от които са с религиозна тематика) подобни теми да се разглеждат от самите класни ръководители в най-малко непрекъснато и трудно изпълнение; от опит знаем, че подготовката на такива въпроси като "секти и борбата с тях",

"освободителни култове", "световни религиозни учения" и т. н. е дълък и труден процес и че днешният български учител не е в състояние да говори по тях дори и полярностно. Въпросът не е дали класният ще намери време да се подготви или да се допита до специалистите, а дали извоненото от него съдържание ще отговори на същността на проблема и дали учителът ще може да отговори на трудните въпроси на учениците, които и в тази област често са по-сведущи.

10. Във връзка с казаното по-горе стое въпросът за нуждата от известно образование и на възрастните религиозно грамотен човек е необходим и полезен за обществото. Той може и да е агност, но неговата обща култура и по религиите би му позволила при нужда да защити себе си или обществото.

11. При разговор с директори и класни ръководители задаваме въпрос: "От каква позиция разглеждате с вашите ученици проблема със сектите?" Отговорите най-често биват: "По познатата на българини и родолюбиво, който е загрозен за бъдещето на страната ни". Следващият въпрос обаче ("Бихте ли ни разяснили каква точно е позицията на родолюбивите?") обикновено водеше до дълги и не директни изяснения, разговори и дискусии. Всеки обаче бека еднотично, че както на самите тях, така и на децата липсват знания за религиите и ученията на църквата, та изложихади от тях да обяснят най-добре научително учение на сектите. Нашата становище: "Българските ученици трябва да получат знания за традициите и обичаите, за нравствеността, религиите, сектите и другите освободителни култове в нашата страна са-

мо от гледна точка на българския национален дух и национално съзнание.

Не е тайна, че има учители - последователи на дадена сектанта организация: те са известни и на регионалните инспектори. Ние само биеме предположението от каква гледна точка те биха разговаряли с децата по религиозно знание: известност и същото влияние на сектата и липсата на нейния "настор" върху дълността на последователите.

Истината за опасността, заблуждаващи нашите ученици, не е истината на мърдечена, а нашата истина, която изглежда и се съобразява с българския корен и традиции.

Към глава четвърта

12. Такава са например чл. 6, ал. 1 и 2, чл. 13, ал. 1, 2, 3, чл. 14, ал. 1, чл. 44, ал. 1 от Конституцията на Република България. Такава са и чл. 18 от "Общобщата декларация за правата на човека", чл. 18, 1 от "Международния пакт за гражданските и политическите права" и чл. 9, т. 1 от "Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи", в които се признава правото на изповядване на религия и чрез обучение.

13. Те няма държавата е длъжна да защита особени грижи за възпитаните на децата и възрастни, да обезпечават условията на необходимостта за всеки човек познания и култура, а вероучителното възпитание и обучение в право и отговорност за религиозните институции.

14. Днес съществува следният парадокс: в предложението "Списък на професионалните направления и специалности на висшето образование на Република България" не съществува професионално направление "Религия" и съответно не съществува длъжност "Учител по религия", и поради този факт не съществува и специалност "Богословие" във висшето образование! Т. е., придобива се с биваха на документа, богословските факултети не съществува, но не могат да спрат ученията, както техните колеги от другите специалности. Ако досега хората една или друга причина не бивае изведен един предмет "Религия" в българското училище, то да се продължава и напредат с политиката на изваляване на държавен възглед (а в действителност многократно религиозен заос в обществото и училищата набива все по-голяма сила) е най-малкото национално недоразумение.

Ние вярваме, че българското общество и държавата ни разбирателно знаят и са убедени в необходимостта от намирането на ефективни решения, водещи към национално единство и сплотеност и към решителен отпор срещу "свободата на мисли и чувства" духовни разединители. Убедени сме, че религиозно грамотният български гражданин ще използва на всякакви недоразумелности и ветрови и ще вървях към Европа със свой специфичен национален облик и многобройна култура - парадокс за досега, но всички и всички в обществото на развитите и богати (но само икономически, но и културно-исторически) европейски държави.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО
за "Църковен вестник" и "Духовна култура" за 1996 г.
Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв.,
а за "Духовна култура" е 200 лв.

Молим съумете да се изпратят с пощенски запис,

в който да се изписва точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА

СВ. СИНОД, София - 1090
ул. "Оборуче" №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА
КОЛЕГИЯ

Банковата сметка на Синодалното издателство на ЕПЦ

КРЕДИТНА БАНКА - АД, код 680 95 801
сметка 100 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.

12 месеца - 500 лв. 6 месеца - 250 лв.

3 месеца - 125 лв. 1 месец - 42 лв.

Цена на един брой 10,00 лв.